

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3603/2022
13.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Илић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранкица Митић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 526/20 од 09.12.2020. године, на седници одржаној 13.04.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 526/20 од 09.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П2 374/2020 од 26.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је предложила да суд одреди привремену меру заштите од насиља у породици према туженом, да му се забрани свако дрско и безобзирно понашање као и вршење физичког или психичког насиља над тужиљом, те да му се одреди мера заштите од насиља у породици забраном приласка тужиљи на удаљености од 10 метара, све под претњом принудног извршења, с тим што би наведене мере заштите од насиља у породици трајале годину дана од дана доношења ове пресуде и исте би могле да се продуже. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован предлог тужиле за одређивање привремене мере према туженом да му се забрани прилазак тужиљи на удаљености од 10 м под претњом принудног извршења, с тим што би наведена привремена мера трајала до правноснажног окончања поступка. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиле да туженом накнади трошкове поступка у износу од 90.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 526/20 од 09.12.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је изјавила благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка учињених пред другостепеним судом из члана 374. став 1. ЗПП на које се у ревизији неосновано указује. Ревизија се у смислу наведеног члана 407. став 1. тач. 1. и 2. Закона о парничном поступку не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. тог закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су супружници између којих се води поступак за развод брака и вршење родитељског права пред Основним судом у Смедереву у предмету П2 794/19. Од прекида заједнице живота странака, тужилца је остала да живи у стану у ... улици број .../... са старијом ћерком ВВ, док је тужени са двоје млађе заједничке деце, малолетним ћеркама ГГ и ДД, напустио тај стан и отишао да живи на адреси у ул. ... број ... у ... . Тужилца је дана 23.03.2020. године око 13,30 часова отишла до зграде у ул. ... како би се видела са децом. Док је у холу зграде разговарала са децом наишао је тужени у друштву ЂЂ па је између тужилце и туженог почела расправа, након чега је тужилца пала на степениште. Том приликом тужилца је задобила телесне повреде што је констатовано од стране лекара специјалисте опште болнице „Свети Лука“ дана 24.03.2020. године, дан након повређивања, који је у свом извештају навео да су код тужилце констатована два хематома на левој бутини и на левом глутеусу, све описано у извештају. Према исказима сведока очевидаца, наведеном приликом између тужилце и туженог није било физичког контакта, тужени није одгурнуо тужилцу како тужилца тврди, већ је она сама пала. Рад са странкама у надлежном центру за социјални рад је започет у новембру 2019. године, а у више разговора који су обављени са странкама од стране радника центра није спомињано насиље у породици.

Примењујући материјално право на овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су одбили тужбени захтев тужилце закључујући да тужилца у смислу члана 231. ЗПП није доказала да је тужени критичном приликом одгурнуо тужилцу и проузроковао јој наведене повреде, услед чега није доказала да је тужени извршио насиље у породици према њој.

По оцени Врховног касационог суда, становиште нижестепених судова је правилно, а ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Насиље у породици дефинисано је одредбом члана 197. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05), тако што је ставом првим, одређено да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у ставу другом истог члана закона, наведени карактеристични видови насиља, (именовани облици насиља), али уз одређење да се насиљем у породици сматра и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан породице испољава према другом члану породице (неименовани облици насиља).

У конкретном случају не ради се о насиљу, него о изолованом догађају у погледу кога тужиоцу јесте изречена хитна мера заштите од насиља у породици од стране полиције, која траје кратко и изриче се као хитна превентивна мера аутоматски по пријави и како то правилно налази другостепени суд, није од утицаја и не прејудуцира одлуку суда о постојању насиља у породици у конкретном случају, јер се таква одлука пред судом доноси на основу утврђених чињеница и спроведеног доказног поступка. У конкретном случају тужила није доказала да је тужени критичном приликом извршио насиље према њој односно да је одгурнуо и проузроковао јој наведене повреде. Сврха изрицања мера заштите од насиља у породици састоји су у ограничењу или привременој забрани одржавања личних односа насилника са жртвом насиља, како би се, њиховом применом, спречило поновно извршење насиља и обезбедила нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице изложеном насиљу. Тужила није изложена насиљу од стране туженог пошто се он према њој ни пре, а ни у наведеном догађају од 23.03.2020. године, није насилнички понашао. У тој ситуацији, одређивање мере заштите од насиља у породици на начин како је то тужила тужбом предложила није потребно због чега је њен тужбени захтев неоснован.

Супротно наводима ревизије, тужила није доказала неопходност одређивања предложених мера заштите од насиља у породици према туженом у овом случају, из разлога што понашање туженог према тужили није такво да је угрожен њен телесни интегритет, душевно здравље или спокојство, а из навода тужиле произлази да између њих долази само до вербалних сукоба, те како понашање туженог према тужили наведеног дана није имало елементе насилничког, безобзирног нити злонамерног понашања, нити је такво понашање претходило наведеном догађају, следи да се ради о субјективном доживљају тужиле за који не постоји узрок у објективном понашању туженог, због чега је тужбени захтев неоснован. Због изнетог, неосновано се наводима ревизије тужиле побија правилност примене материјалног права, а остале ревизијске наводе којима се оспорава утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није ценуо, с обзиром да се према члану 407. став 1. ЗПП ревизија из ових разлога не може изјавити.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић